

پیام سوم

دو گناه مردم خدا

و وفاداری خدا در تحقق بخشیدن اقتصاد خود

مطالعه متون مقدس: ارمیا ۲: ۱۳؛ مزامیر ۳۶: ۸-۹؛

یوحنا ۴: ۱۰، ۱۴؛ ۷: ۳۷-۳۹؛ اول قرننتیان ۱۰: ۴؛ ۱۲: ۱۳

۱. ارمیا، کتابی پر از سخن درباره گناه اسرائیل و غضب خدا و تأدیب و تنبیه توسط او، نشان می دهد که قصد خدا در اقتصادش این است که سرچشمه، منشأ آب حیات [آب های زنده] باشد تا خودش را در درون مردم برگزیده-اش برای رضایت و مسرت آنها با هدف تولید کلیسا، همتای خدا، به عنوان افزایش و توسعه خدا، توزیع کند، تا به جهت ابراز او، پُری خدا باشد؛ هسته اصلی مکاشفه الهی این است که خدا ما را آفرید و باز خرید کرد که خودش را در ما بکار ببرد تا حیات و همه چیزمان باشد - ارمیا ۲: ۱۳؛ مزامیر ۳۶: ۸-۹؛ یوحنا ۳: ۲۹-۳۰؛ ۴: ۱۰، ۱۴؛ ۷: ۳۷-۳۹؛ مکاشفه ۷: ۱۷؛ افسسیان ۳: ۱۶-۱۹:

آ. مسیح به عنوان آن صخره زنده و روحانی، توسط اقتدار قانون خدا شکافته شد تا آب حیات در رستاخیز بتواند از او به مردم برگزیده اش برای نوشاندن آنها جاری شود - خروج ۱۷: ۶؛ اول قرننتیان ۱۰: ۴.

ب. نوشیدن ما از آن یک روح در رستاخیز، ما را اعضای بدن [مسیح] کرده، ما را به عنوان بدن بنا می کند، و ما را آماده می سازد تا عروس مسیح باشیم - اول قرننتیان ۱۲: ۱۳؛ مکاشفه ۲۲: ۱۷.

۲. «قوم من مرتکب دو گناه شده اند: / مرا که [سر] چشمه آب حیاتم، / ترک گفته اند / و برای خویشتن آب انبارها گنده اند، / آب انبارهای ترک خورده / که آب را نگاه نتوانند داشت» - ارمیا ۱۳: ۲:

آ. اسرائیل باید از خدا به عنوان سرچشمه حیات می نوشید تا به عنوان ابراز خدا، افزایش او گردد، ولی در عوض، آنها مرتکب دو گناه شدند:

۱. آنها خدا را به عنوان سرچشمه، منشأ خود، ترک کردند، و به منشأی غیر از خدا روی آوردند؛ این دو گناه، در تمام کتاب ارمیا حاکم است.

۲. گندن آب انبارها نشانگر تقلای اسرائیل در زحمت خود به جهت ساختن چیزی (بت ها) برای جایگزین کردن خداست.

۳. اینکه آب انبارها ترک خورده بوده و نمی توانستند آب را نگه دارند نشان می دهد که غیر از خود خدا که به عنوان آب زنده در ما توزیع می شود، هیچ چیز نمی تواند تشنگی ما را رفع کرده و ما را افزایش خدا برای ابرازش کند - یوحنا ۴: ۱۳-۱۴.

ب. در نظر خدا، آن شخص شرور و خبیث همان کسی است که برای نوشیدن از خدا نزد او نمی آید (اشعیا ۵۵: ۷)؛ وضعیت شرورانه افراد خبیث این است که آنها برای خوردن، نوشیدن و مسرت بردن از خداوند، نزد او نمی آیند؛ آنها خیلی کارها می کنند ولی برای تماس با خداوند، برگرفتن او، دریافت او، چشیدن او و مسرت بردن از او نمی آیند؛ در نظر خدا، هیچ چیز از این شرورانه تر نیست (اشعیا ۵۵: ۷، ۵۷: ۲۰-۲۱؛ ۵۵: ۱-۲).

ب. خدا قصد داشت خودش را به عنوان رضایت انسان، در انسان توزیع کند تا گسترش یابد، ولی انسان خائن و بی عفت شد و به جهت بت ها، خدا را ترک کرد:

۱. یک بت در قلب ما (حزقیال ۱۴: ۳) هر چیز است که ما در درونمان آن را بیشتر از خداوند دوست داشته و از آن قدردانی می کنیم و در زندگی ما جایگزین خداوند می شود (اول یوحنا ۵: ۲۱):

(آ) کسانی که در قلبشان بت برپا می کنند، توسط بت هایشان از خداوند دور می شوند (حزقیال ۱۴: ۵).

(ب) همه کسانی که درونشان بت داشته ولی در ظاهر جویای خدا هستند، نمی توانند او را بیابند (حزقیال ۱۴: ۳؛ ارمیا ۲۹: ۱۳).

۲. اسرائیلی ها با پرستش بت ها، خودش را را تهی و پوچ کردند؛ آنها بت های بسیاری داشتند که تعداد آنها

مطابق تعداد شهرهایشان بود (۲: ۵، ۲۸؛ ۱۱: ۱۳)؛ اسرائیل واقعیت خدای خود، که جلالش بود، را با بطالتِ بت‌ها تعویض کرد (۲: ۱۱؛ مزامیر ۱۰۶: ۲۰؛ رومیان ۱: ۲۳).

۳. ارتداد، مسئله ترک کردن راه خدا و برگرفتن راهی دیگر برای پیروی از چیزهای دیگر غیر از خداست؛ آن، ترک کردن خدا و روی آوردن به بت‌هاست - ارمیا ۲: ۱۹.

۴. وقتی اسرائیل توسط بابلی‌ها اسیر شد، مردم خدا هنوز بت‌های خود را رها نکردند و آنها را از سرزمین نیکو به بابل حمل کردند؛ هر چیزی که جایگزین خدا شده و یا جایگاه خدا را اشغال کند، یک بت است که برای پرستنده آن، یک بار [مزاحمت] می‌شود - اشعیا ۴۶: ۱.

۵. بت‌های گنگ و بی‌صدا (اول قرن‌تین ۱۲: ۲) پرستندگان خود را گنگ و بی‌صدا می‌کنند، ولی خدای زنده باعث می‌شود که پرستندگان در روح او سخن گویند (اول قرن‌تین ۱۲: ۳؛ مزامیر ۱۱۵: ۴-۸؛ ۱۱۶: ۱۲-۱۳).

(آ) هیچ یک از پرستندگان خدا نباید خاموش باشد؛ همه باید صداهای خود را بکار برند تا در روح خدا اعلام کنند که "عیسی خداوند است!".

(ب) این گفته - که "عیسی خداوند است" - عملکرد اصلی تمام عطایای روحانی است؛ خواندن نام خداوند با روحی مناسب، راه شرکت کردن در، و مسرت بردن از، روح القدس و تجربه نمودن اوست - اول قرن‌تین ۱۲: ۳.

(پ) «مردگان نیستند که خداوند را می‌ستایند، / و نه آنان که به دیار خاموشی فرو می‌روند! / ماییم که خداوند را می‌ستاییم، / از حال و تا ابدالابد. / هلولویاه!» - مزامیر ۱۱۵: ۱۷-۱۸.

۶. ما هرآنچه داریم و حتی هرآنچه هستیم می‌تواند یک بت شود؛ اسرائیل شرور بود و در ترک خدا برای بت‌ها، به خدا خیانت کرد؛ درباره چنین خیانتی به خدا، ما هم مانند اسرائیل هستیم.

۳. ما باید وفاداری خدا در تحقق بخشیدن اقتصادش را ببینیم - مقایسه با ۳۷: ۳:

آ. با اینکه ما بی‌وفاییم، خدا وفادار است (مراثی ۳: ۲۳ب)؛ بندگان یکی از سرودهای معروف (سرود شماره ۱۹) می‌گویند: «وفایت عظیم است! وفایت عظیم است! / هر روز رحمت‌های تازه بینم. / بهر نیازم، دستت فراهم کرد؛ / وفایت عظیم است، برای من!»:

۱. ما می‌توانیم آنچه کتاب مقدس و این سرود درباره وفاداری خدا می‌گویند را یا بطور طبیعی و یا بطور روحانی بفهمیم.

۲. اگر ما فهمی طبیعی درباره وفاداری خدا داشته باشیم، شاید فکر کنیم که او ابتدا راجع به نعمت‌های مادی یا برکات فیزیکی وفادار است، ولی وفاداری خدا بر طبق فهم طبیعی ما نیست؛ اول قرن‌تین ۱: ۹ می‌گوید که خدا در فراخواندن ما به مشارکت با پسرش امین است، اما مطابق فهم طبیعی ما او شاید در مراقبت از رفاه ما امین نباشد.

۳. «رنج‌های پولس رسول را در نظر بگیرید. او توسط خدا فراخوانده شده، مأموریت یافته، بار قلبی داشته، و فرستاده شده بود، ولی هرکجا که می‌رفت، مشکلاتی داشت. برای مثال، او به محض اینکه بشارت مسیح را شروع کرد، دستخوش جفا شد. او حتی توسط پاپین آورده شدن از دیوار در یک سبد، مجبور به فرار از دمشق شد. آیا این موضوع به معنای امین نبودن خدا نسبت به پولس است؟ خیر، این موضوع بدین معناست که وفاداری خدا بر طبق فهم طبیعی ما نیست.»

۴. ما وقتی در خداوند عیسی ایمان آوردیم، شاید انتظار آرامش و برکت ظاهری را داشته، ولی در عوض، ممکن است مشکلات بسیاری داشته‌ایم، و شاید امنیت، سلامتی، یا دارایی خود را از دست داده باشیم؛ برخی مسیحیان وقتی چنین تجاربی دارند، شاید وفاداری خدا را زیر سؤال برده باشند و بپرسند چرا او از مشکلات آنها جلوگیری نکرد - اعمال ۱۴: ۲۲؛ اول تسالونیکیان ۳: ۲-۵.

۵. ما باید دریابیم که در اجازه دادن به مشکلات، خدا در مقصودش امین است که ما را از بت‌ها به سوی خودش بازگرداند؛ آرامش، امنیت، سلامتی و دارایی ما شاید برایمان بت شوند، ولی خدا امین است که این

- چیزها را دور کند تا ما از او به عنوان سرچشمه آب حیات بنوشیم.
۶. برای مثال، اگر خانه و یا داراییمان برای ما تبدیل به بت شوند، ما از آنها و نه از خدا می‌نوشیم؛ وفاداری خدا مسئله رسیدگی به این بت‌هاست و نوشیدن از اوست - مزامیر ۳۶: ۸.
۷. خدا در هدایت ما به درون اقتصادش امین است (اول قرن‌تیان ۱: ۹؛ اول تسالونیکیان ۵: ۲۳-۲۴)، و اقتصاد او این است که ما مسیح را بخوریم، مسیح را بنوشیم، از مسیح مسرت بریم، مسیح را جذب کنیم، و مسیح را هضم نماییم تا خدا بتواند برای تحقق اقتصادش، در ما افزایش خود را داشته باشد.
۸. ما باید ببینیم که از اسرائیل بهتر نیستیم؛ هرچیزی می‌تواند برای ما یک بت شود، ولی خدا در تحقق دادن به اقتصادش امین است؛ او در وفاداری خود، به بت‌های ما رسیدگی می‌کند تا ما بتوانیم از او بنوشیم؛ ما همگی باید از خدا به عنوان سرچشمه آب حیات بنوشیم، و مسیح را به درون خود دریافت نموده و او را هضم کنیم تا او در ما افزایش یابد به جهت تحقق اقتصاد خدا که داشتن ابرازش توسط ما به عنوان همتای اوست - یوحنا ۳: ۲۹-۳۰.
- ب. اگر ما دریابیم که نسبت به خدا بی‌وفا بوده‌ایم، شاید توبه و گریه کنیم، ولی سپس باید شروع به نوشیدن از آب حیات کرده، خدا را ستایش کنیم، برای همه چیز به او شکرگزاری نموده، و از او مسرت ببریم (اول تسالونیکیان ۵: ۱۶-۱۸)؛ این آنچه خدا می‌خواهد است؛ خدا به هیچ چیز دیگر غیر از مسرت بردنمان از مسیح تمایل ندارد:
۱. ما شاید فکر کنیم که به خاطر شکستمان، نا امید هستیم؛ قطعاً مردم اسرائیل باید حس می‌کردند که خدا آنها را واگذاشته و کارشان تمام بود، ولی رحمت‌های [شفقت‌های] خدا بی‌زوال است؛ بلکه آنها هر بامداد تازه می‌شود - مراثی ۳: ۲۲-۲۳.
 ۲. ارمیا حتی می‌توانست اعلام کند که یهوه-خداوند نصیب او بود و اینکه او بر خداوند امید می‌بست، زیرا خداوند برای منتظران خود نیکوست؛ امید در خداست چرا که با خدا هیچ دلسردی نیست - آ. ۲۴-۲۵؛ مزامیر ۱۶: ۵؛ ۷۳: ۲۵-۲۶.
 ۳. شکست ما راه را می‌گشاید تا مسیح بیاید برای اینکه صداقت [عدالت] و باز خرید ما باشد و نیز خود را در ما توزیع کند تا حیات ما و قانون حیات با ظرفیت آن برای شناخت و زیستن خدا باشد؛ به عبارتی دیگر، شکست ما بسادگی راه را برای مسیح گشوده، و هموار می‌کند تا به جهت تمجید شدن در ما و توسط ما، برای اینکه مرکزیت و جامعیت ما باشد، به درون آید - ارمیا ۲۳: ۵-۶؛ ۳۱: ۳۳-۳۴؛ کولسیان ۱: ۱۷، ۱۸.
 ۴. اگر ما امروز نسبت به خدا کوتاهی کنیم، نباید دلسرد شویم؛ خدا راهی برای رسیدگی به ما دارد تا باعث شود، چه به عنوان عروس پیروزمندش در عصر بعدی و چه به عنوان همسرش در ابدیت، بالغ شده و تبدیل به اورشلیم نو شویم - عبرانیان ۶: ۱۱.
 ۵. برای ما نیازی نیست که نگران وضعیتمان باشیم؛ خدا صبور، دلسوز و رحیم است، و برای بالغ کردن ما وقت خواهد گذاشت:
- (آ) هر ایماندار، چه اکنون ضعیف یا قوی باشد، ساختاری از اورشلیم نو خواهد بود، و هر که آنجاست بالغ خواهد بود - مکاشفه ۱۹: ۷-۹؛ ۲۱: ۲.
 - (ب) بنابراین، ما نباید نومید و یا دلسرد شویم؛ بلکه، باید توسط خدای همه رحمت‌ها و دلگرمی‌ها تشویق شده و تسلی یابیم - دوم قرن‌تیان ۱: ۳-۴؛ رومیان ۱۵: ۵.
 - (پ) ما باید با نوشیدن او برای اینکه او واقعیت درون ما باشد، آن پرستندگان راستین خدا، که سرچشمه آب حیات است، باشیم؛ این امر، عاقبت، اصالت و خلوص نیت ما می‌شود که در آن، ما خدا را با پرستشی که او می‌جوید، می‌پرستیم - یوحنا ۴: ۲۳-۲۴.